

SLADKÝ ŽIVOT

Michelle Smartová

Návrat
ze stínů

 HARLEQUIN[®]
TM

MICHELLE SMARTOVÁ

NÁVRAT ZE STÍNŮ

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

minulý měsíc jsem Vám přinesl tři příběhy, které jsou součástí několikadílných řad... a tento měsíc udělám totéž. A budou to řady úplně jiné...

V Sladkém životě je to Dcera mého nepřítele, lady Calista, jejíž sestra Melody přinese hlavnímu hrdinovi princí Griffinovi Zkázu, nebo vykoupení v prosinci. Oba příběhy napsala Caitlin Crewsová. Ve druhém Sladkém životě se v knize nazvané Překvapení na prahu od Lynne Grahamové seznámíte mj. s bohatým Řekem Torem, jehož italský bratr Saviano (v některých rodinách to není jednoduché) bude rovněž v prosinci hrdinou Noci před Vánocemi. A konečně ve Sladkém životě Duo se máte možnost začít do napínavých osudů Marisy v knize Návrat ze stínů od Michelle Smartové. Neméně napínavý byl ale i osud její sestry Elsy v příběhu Plamen, který nevyhasl, který vyšel v říjnu.

Ve dvou měsících Vám tak nabízím hned šest „seriálů“! Doufám, že se Vám budou líbit!

S láskou

Váš Harlequin

Michelle Smartová

NÁVRAT ZE STÍNŮ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Secret Behind the Greek's Return

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2021 by Michelle Smart

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-8377-9 (EPUB)

ISBN 978-83-276-8378-6 (MOBI)

ISBN 978-83-276-8379-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nikos Manolas seděl ve svém autě ve stínu pomerančovníků lemujících tichou ulici na předměstí, loket opřený o okno, bradu opřenou o pěst. Na druhé straně ulice se táhl chodník a impozantní vysoký plot s občasnou cedulkou, varující případné narušitele majitelova soukromí.

Nikos upíral přimhouřené oči na bránu, vzdálenou asi deset metrů. Sledoval ji už dvě minuty a věděl, že by se měl pohnout, než přitáhne pozornost ozbrojených strážných.

Přijel sem, aby se ještě naposledy podíval. A teď je čas vyrazit.

Nastartoval motor a zařadil rychlost. Než se ale stihl otočit do protisměru, brána se otevřela.

Stáhl řadicí páku zpátky na neutrální. Mercedes stavěný jako tank pomalu projel branou a zařadil se do provozu. Když ho míjel, Nikos zadržel dech. Skrz tmavá skla nebylo vidět, kdo mercedes řídí.

Ve zpětném zrcátku sledoval, jak se auto zmenšuje a na konci ulice zahýbá doprava.

Nikos si promnul bradu a pak, v náhlém návalu adrenalinu, zařadil, zmáčkl pedál plynu až k podlaze a smykem své porsche obrátil do protisměru.

Bylo horké dopoledne a provoz nebyl moc silný, takže bylo snadné mercedes znovu najít. Když zažili na V-21, dával si pozor, aby mezi jeho autem

a mercedesem vždy byla nejméně tři auta. Čím víc se blížili centru města, tím víc doprava houstla.

Už to bylo víc než osmnáct měsíců, co byl Nikos v centru Valencie. Většina domů pocházela ze středověku, ulice tu byly úzké, ale i moderní doba si tu našla své místo, a když projížděl kolem majestátní budovy Palau de les Arts Reina Sofia s její fascinující vznášející se střechou, připomínající svou křivkou list nějaké rostliny, musel zahnat vzpomínky na večer, kdy sem vzal Marisu na *Tristana a Isoldu*. Kdyby býval věděl, že ta opera, známá jako nejrevolučnější kus v dějinách, je ve své podstatě romance, býval by se z toho vyzul. Nikos měl rád, když jeho zábava byla stejná jako jeho milostné románky – rychlá a snadno zapomenutelná.

Ne že by si v poslední době vůbec nějakou zábavu užil. Poslední rok a půl žil jako nějaký krab, zalezlý v ulitě v aljašské divočině, ve srubu, kam se dalo dostat jen malým letadlem.

Návrat zpět do společnosti byl obtížnější, než si představoval. Měl za to, že prostě vrátí a zapadne zpátky do svého starého životního stylu, plného večírků a zábavy, jenže už to byly dva týdny, co se vynořil ze svého dobrovolného úkrytu před světem a zjistil, že se mu nechce vrátit se do světla reflektorů. Nejspíš si na tu samotu příliš zvykl.

Když blinkr mercedesu začal blikat a bylo jasné, že míří do velkého nákupního centra, sevřel se mu hrudník. Tohle je místo, kde Marisa ráda nakupovala. Znal to centrum snad lépe než svůj dům na Mykonosu.

Než skenery načetly jeho poznávací značku a on stihl mávnout kartou před automatem, ztratil ji z dohledu.

Což je nejspíš to nejlepší řešení, ušklíbl se.

Byl to podivný záchvat sentimentu, co ho přimělo vydat se k domu Lopezových. A sem svou bývalou

milenku následoval z čisté zvědavosti. A teď je čas následovat původní plán, vydat se na letiště a pokračovat v životě, z něhož byl před časem donucen se stáhnout. Jeho letadlo už s doplněným palivem čekalo na letišti i s osádkou, připravenou dopravit ho domů.

Jak následoval značky k výjezdu, všiml si zaparkovaného mercedesu. A teprve po chvílce mu došlo, že stojí na místě, vyhrazeném pro rodiče s dětmi.

Prudce šlápl na brzdu. Řidič za ním podrážděně zatroubil.

Proč by krucinál Marisa parkovala tady?

Pulz se mu náhle rozběhl rychleji a on se rozhlédl kolem, aby našel prázdné místo. S tichým zaklením zajel na to nejbližší, které bylo od mercedesu dostatečně daleko.

Na vzdálenosti ovšem nezáleželo, i z auta na něj jasně viděl.

A z toho, co spatřil, mu ztuhla krev v žilách. Marisa, jíž se kolem hlavy houply zlatorudé kudrny, právě vytahovala z auta nemluvně.

Nikos jen ohromeně zíral, jak opatrně ukládá dítě do sportovního kočárku, zapíná mu popruhy a pak se natahuje zpátky do auta pro velkou tašku, kterou věší na madlo kočárku.

Výtahy byly přímo naproti místu, kde Nikos parkoval. V tiché hrůze Marisu sledoval, jak kráčí s kočárkem rovnou proti němu. Musí se schovat. Marise stačí jediný pohled stranou a uvidí ho.

Jenže se nemohl pohnout. Nedokázal odtrhnout pohled od své bývalé milenky, od níž utekl bez jediného slova rozloučení, a od dítěte, o jehož existenci neměl ani ponětí.

Marisa Lopezová se zamračila na svůj odraz v zrcadle. Má si ty vlasy nechat rozpuštěné, nebo si je vyčesat nahoru do drdolu? Raději to první a také

by to chtělo nějaký krycí mejkap pod oči. Její kdysi zlatavá pleť teď byla tak bledá, že s těmi tmavými kruhy pod očima připomínala smrtku. A ty černé šaty, jež si vybrala, ten dojem jen podtrhovaly. Když do pokoje vešla její sestra Elsa¹, rozesmála se. „Tedy tahle pohřební elegance je ještě lepší než předtím ta lilková.“

„Nech toho,“ zamumlala Marisa. Byla pravda, že ty šaty barvy vyzrálého lilku výrazně neladily s jejími zrzavými vlasy, zatímco černá byla přece jen bezpečnější volba, přestože tyhle šaty byly děsivě nemoderní.

Elsa se postavila za ni, objala Marisu kolem pasu, nahmatala její ruce a pak si položila bradu na její rameno. Jejich oči se setkaly v zrcadle. Kontrast mezi nimi snad ještě nikdy nebyl tak zřetelný. Elsa jen zářila zdravím a štěstím, i když měla v očích starost. „Jsi v pořádku? Nevypadáš dobře.“

Marisa otevřela ústa, aby sestru ujistila, že je všechno v pořádku, ale nešlo to. Byla by to čistá lež.

„Nemůžu to udělat,“ vydechla místo toho.

Else se mezi obočím objevila vráska.

„Nemůžu si Raula vzít,“ zašeptala Marisa a pevně sevřela sestřiny ruce, snad aby si dodala odvalu přijmout tu pravdu, jež v ní už tak dlouho rostla, že už ji nedokázala zastavit. „Nemůžu si ho vzít,“ zopakovala pevnějším hlasem.

Tak. A je to. Konečně to vyslovila.

„Měla jsi pravdu.“ Narovnála se a nadechla se. „Pořád musím myslet na to, cos mi tehdy řekla – jak mu nevěříš a tak. Měla jsi pravdu. Raul nechce být Nikimu tátou. Toho zajímá jen naše firma.“

Marisin vztah s Raulem neměl s romantikou nic

¹ Elsa (a Santi, její partner) jsou hlavními hrdiny knihy *Plamen, který nevyhasl*, jenž vyšel, milá čtenářko, v edici Sladký život Duo v říjnu. Poznámka redaktora.

společného, vznikl krátce poté, co se její svět zhroutil – drogový kartel se zaměřil na jejich rodinnou firmu, podnikající v dopravě, a vydíral je, aby mu pomohli pašovat drogy po světě. Její rodiče to odmítli, a to vedlo k vraždě jejího otce.

A tomu všemu jen o pár měsíců předcházelo utopení jejího přítele a následné zjištění, že je těhotná.

Nadnárodní rodinný podnik přešel do jejich rukou a ona se náhle ocitla tváří v tvář síti odporných gangsterů, porodila dítě, které nemělo tátu, a musela se o něj postarat, sestru měla v zahraničí a matka se utápěla ve svém žalu – to všechno už bylo na jedinou mladou ženu trochu moc a Marisa, zoufale toužící po pomoci, našla řešení ve sňatku s Raulem Torresem, mužem, kterého znala ze společenských akcí a který vedl firmu podobnou Lopez Shipping.

Jasně mu řekla, o co jí jde – že hledá tátu pro svého syna a pomoc v ošklivě zanedbávané rodinné firmě.

Vybrala si Raula, protože věřila, že stojí na správné straně. Věřila, že spolu dokážou vytvořit dobrý tým. Věřila, že bude dobrým tátou jejímu synovi.

Jenže skutečnost byla naprosto odlišná od jejích představ.

Před měsícem kartel přišel na to, že Lopezovi spolupracují s mezinárodním týmem vyšetřovatelů, aby je dostali za mříže, a zosnovali plán na únos Elsy z jejího domu v Rakousku. Santi, muž, který prakticky vyrostl v jejich rodině, ji odvezl do úkrytu. Marisa, její syn a matka zůstali ve svém opevněném a chráněném domově, báli se o Elsu a žili jako v obležení. Potom, před dvěma týdny a po patnácti měsících pekla byl drogový kartel konečně poražen. Stálo to neuvěřitelné úsilí mnoha lidí. I lidé ze soukromých bezpečnostních agentur se zapojily do mezinárodní akce, v níž byli současně pozatýkáni všichni členové gangu ve dvanácti různých zemích.

„Myslím i na to, co jsi říkala o tom kartelu, a došlo

mi, že v tom jsi měla taky pravdu,“ prohlásila Marisa. „Raul nám nenabídl vůbec žádnou ochranu. Opustil dítě, které přísahal, že miluje jako své vlastní.“

A to, spolu s jeho čím dál víc zřetelnou lhostejností k jejímu synovi, bylo neodpuštělné.

Vyklouzla rukou z Elsiných a zamnula si čelo. „Co mám dělat?“

„Ukonči to.“

„To je jasné. Já myslím, *jak* to mám ukončit?“ Přistoupila blíž k zrcadlu a upřeně se zahleděla na svůj odraz, na ty ošklivé šaty, které si podvědomě vybrala. Podvědomě už totiž předtím věděla, že si Raula vzít nemůže.

„Zavolej mu. A udělej to teď,“ naléhala Elsa.

Marise se podařilo se slabě usmát. „Nemůžu se s ním rozejít hodinu před naší zásobní hostinou. Tím bych jen píchla do vosího hnízda. Tahle rodina už nepotřebuje další nepřátele.“

Raul by si nepohrával s brzdami jejího auta, jako to udělal ten kartel jejímu tátovi, ani jí neutopí psa nebo nenaplánuje únos její sestry, ale Marisa se ze společně stráveného času poučila, že muž, jehož si ze zoufalství vybrala za budoucího manžela, má silné sklony k narcismu, a když ho něco naštvě, jen tak to nepustí. Věděl toho o rodině Lopezových dost na to, aby je dokázal zničit.

„No, nečekej moc dlouho,“ varovala ji Elsa.

„Nebudu,“ slíbila Marisa. Teď, když už se rozhodla, to udělá tak brzo, jak jen to bude možné. Zmohla se na další slabý úsměv. „Ačkoli když budu mít štěstí, možná to skončí sám, když uvidí ty tyhle šaty.“

Marisa vyšla z šatny a prošla ložnicí, než po špičkách zamířila k navazujícímu dětskému pokojíčku, kde už byla tma.

Nahlédla do postýlky. Její syn, její srdce, její život, tam ležel a tvrdě spal a hrudníček s klenutým bříškem se mu pravidelně zvedaly a klesaly. Přitiskla

si špičky prstů ke rtům a pak mu je jemně přiložila k hedvábně jemné tváříčce.

Jak by se kdokoli mohl podívat na tohle dítě a nepocítit při tom touhu ho milovat a chránit?

Zvedla fotografii, stojící na skřínce u postýlky a srdce ji zabořelo, když se podívala na ten suchý úsměv táty jejího syna. Nikos. Láska jejího života.

Mrtvá.

Oči se jí zalily horkými slzami a ona rychle zamrkala, aby je zahnala, než políbila fotografii a postavila ji zpět na její místo.

Ta vzpomínka byla bolest, která se vracela s každým úderem srdce. Naučila se nějak přežít, jen protože přes den svou lásku a žal pevně uzamkla uvnitř a pustila je ven až se soumrakem, až ve chvíli, kdy byla sama a mohla truchlit. Zdálo se, že ta bolest je stále stejně silná.

Dala si chvilku, aby se vzpamatovala, a potom vyšla z pokojíčku ven hlavními dveřmi a zaklepala na ty protější. Otevřela jí Estrella, jejich hospodyně. Pracovala pro Lopezovy už od doby, kdy bylo Marise osm, a ráda souhlasila, že malého dnes pohlídá.

„Už pojedeme,“ pronesla tiše Marisa. „Podívala byste se prosím, jestli ta chuvička dobře funguje?“

Úmyslně Estrella přidělila pokoj tak blízko dětskému pokojíčku, že tam mohla slyšet, jak malý kýchne, snad ještě dřív, než to zaznamenal monitor.

Marisa špatně snášela, když od něj musela odejít. Od jeho narození ho opustila jen párkrát – pár večerů a k tomu sem tam pár hodin, když bylo absolutně nezbytné, aby se ukázala v kanceláři osobně. Tohle bylo poprvé, co ho opouští a přenechává hlídání někomu jinému než své matce, a poprvé na celou noc.

„Chuvička je v pořádku.“ Estrella si přidržela přístroj u ucha. „Slyším, jak dýchá.“

Marisa potlačila nutkání vzít jí přístroj z ruky a přesvědčit se na vlastní uši. Bylo jí jasné, že se

chová jako paranoidní úzkostná matka, ale nemohla si pomoci.

„Slibujete, že zavoláte, kdyby byl nějaký problém?“

„Žádný nebude, ale slibuji.“

„Budu zpátky nejpozději v deset dopoledne.“

„Není kam spěchat, dejte si načas.“ Estrella se široce usmála. „Užijte si noc bez malého.“

Při tom pomyslení se Marise znovu téměř obrátil žaludek. *Milovala* ty chvíle, kdy se se synkem k sobě tulili, zatímco celý dům ještě spal.

Je to jen na jednu noc, připomněla si. Ráno bude zpátky doma u něj a pomazlí se s ním a vymyslí plán, jak ukončit své zasnoubení, aniž by tím Raula vyprovokovala k pomstě.

Personál toho exkluzivního hotelu odvedl skvělou práci a proměnil strohou kongresovou místnost v luxusní, nablýskané místo pro zásubní večírek. Dvě stě hostů, kteří se bavili a tančili, mělo neustávající přísun šampaňského a rozličných lahůdek a u baru u vzdálenější stěny postávala početná obsluha, aby nikdo nemusel dlouho čekat. Slavný DJ hrál směs melodií, které těšily ucho posluchačů všech generací, a soudě podle úsměvu na tvářích kolem se všichni dobře bavili.

Všichni kromě Marisy.

Její pohled jako by se pořád vracel k Else a Santimu, kteří jako byli jeden k druhému přilepení. Před dvěma dny si konečně přiznali, že se milují. Marisa měla už dávno podezření, že ti dva jsou pro sebe stvoření, ale mít podezření a sledovat, jak jí láska rozkvetla přímo před očima, bylo něco docela jiného – bylo to zároveň úžasné i skličující.

I ona takhle kdysi milovala. Celým srdcem.

Polkla bolest a dovolila Raulovi, aby ji táhl sálem, kde postupně společně vítali hosty. Zjevně se mu nelíbilo, jak občas kontrolovala telefon, jestli tam nemá

nějaký vzkaz od Estrelly, ale snažila se nedat najevo, jak ji jeho nelibost irituje.

Jak si mohla někdy myslet, že by to pro ni mohl být vhodný manžel a dobrý otec pro jejího syna? Musela být blázen.

Ne. Blázen ne. Byla k smrti vyděšená. Zahlcená. Nejspíš se k tomu přidala i poporodní deprese.

Jakmile se dal do hovoru s několika přáteli z golfu, Marisa se vymanila z jeho sevření a našla svoje přátele – pár lidí, s nimiž chodila do školy a stále si byli blízcí.

Úleva ovšem trvala jen do chvíle, kdy DJ dohrál svůj první set.

Raul ji uchopil za paži a vedl ji k vyvýšenému pódiu. Hodlal pronést řeč. *Samozřejmě*, že chce pronést řeč.

Věděla, že nemá jinou možnost než to nějak přežít, a tak se natáhla k nejbližšímu číšníkovi pro další skleničku šampaňského a vystoupala těch pár schodů nahoru.

Hudba přestala hrát. Raul vzal připravený mikrofon a vyzval všechny, aby mu věnovali pozornost. Hosté se shromáždili pod pódiem a dychtivě naslouchali, co jim řekne.

Marisa cítila, jak jí Raul pevně svírá ruku. Zvedal se jí z toho žaludek.

„Děkuji vám, že jste dnes večer přišli a že jste měli pochopení pro odložení termínu,“ začal. Jejich zásnubní večírek se měl původně konat už před dvěma týdny, ale právě začalo zatýkání členů kartelu a Marisa a její rodina byla během něj v nebezpečí, tak byli nuceni oslavu posunout. „Nebylo to v plánu, ale jak jistě víte, události posledních dní nám udělaly čaru přes rozpočet. Bylo to pro mne a mou budoucí ženu obtížné období a oceňujeme vaši podporu.“

Marisa se téměř udusila šampaňským. Raul byl naštěstí příliš zaneprázdňený vychutnáváním potlesku, než aby si toho všiml.

Bylo neskutečné, jak to dokázal říct, že to znělo, jako by to byl náročný čas pro ně oba jako pár, přestože on se ve skutečnosti zbaběle schovával, dokud nebylo po všem.

„Pozvedněte prosím sklenice a připijte mé snoubence. Na Marisu.“

Jenže hosté dole pod pódiem ztichli. Pozornost všech se očividně upřela na někoho, před kým se dav rozestupoval jako Rudé moře před krácejícím Mojžíšem.

Marisa se podívala, kam to tak zírají, mnozí s otevřenými ústy. A v nově vytvořené uličce stála vysoká, osamělá postava. Muž. A díval se přímo na ni.

Srdce se jí najednou rozbušilo jako splašené a naskočila jí husí kůže.

To musí být halucinace, pomyslela si. Zamrkala a snažila se popadnout dech. Snažila se přimět své náhle nejisté nohy, aby se pod ní nezhroutily.

To nemůže být pravda.

Myšlenky jí v hlavě vířily tak prudce, že přestaly dávat smysl. Zmocňovala se jí závrať. Celá místnost jako by se s ní točila. Někde v dálce slyšela třeskot rozbíjeného skla. Pomyšlení, že to asi byla sklenička, kterou měla původně v ruce, bylo to poslední, co vnímala, než celý svět zčernal.

Nikos se rozběhl na pódium, kde se ten idiot Raul nad Marisou nerozhodně skláněl, aniž by se zmohl na cokoli jiného.

Absolutní šok z Nikosovy přítomnosti způsobil, že mu nikdo nebránil, když Marise zkontroloval pulz – a uklidnilo ho, že je naživu – a pak ani když ji zvedl do náručí.

„S dovolením,“ vyrazil s ní davem směrem k východu. „Potřebuje čerstvý vzduch.“

Marisa otevřela velké, hnědé oči. Zadívala se na něj. Otevřela je ještě víc. Zamrkala. Znovu zamrkala. Tiše zaúpěla.